

ΕΤΟΣ 58ον

14 Νοεμβρίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (2998)

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ: Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ περίοδος τῆς προετοιμασίας γιά τή γιορτή τῶν Χριστουγέννων, πού ἀνοίγεται μπροστά μας μέσα ἀπό τά εὐαγγελικά ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν, στοχεύει κυρίως στήν ἀσκηση τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀλληλεγγύης γιά τόν «περιπεσόντα εἰς τοὺς ῥησάς» ἄνθρωπο. Αὐτό μᾶς ἰβεί μέ τόν παραστατικό, ἀλληγορικό καί δυνατό τῆς λόγου καί ἡ σημερινή παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη. Σέ αὐτή, ῥιοπόν, ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἀπελευθερώνει τήν ἀγάπη ἀπό ὄρους καί προϋποθέσεις, πού ἐμεῖς συνήθως θέτουμε, ἀνταλλάγματα καί ὑπολογισμούς, κρατούμενα καί ἐπιφυλάξεις, πού κάποτε μᾶς δεσμεύουν καί μᾶς πολιοκοῦν. Ὁ Σαμαρείτης, ἄν καί ἦταν ξένος καί ἀλλόθρησκος, καί ὡς ἐκ τούτου ἐχθρός τοῦ Ἰουδαίου, «ιδῶν αὐτόν ἐσπλαγχνίσθη». Ἀπαγκιστρώνεται ἀπό ἐχθρικές ἀγκυλώσεις καί συμπλέγματα ἐμπάθειας καί μέ μία καθαρότητα νοῦ καί καρδιάς πού μᾶς ἐκπλήσσει, ζεῖ καί προσφέρει τή δύναμη καί τήν εὐεργεσία τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης. Τό μήνυμα, γιά ἄλλη μία φορά, εἶναι σαφές καί αὐτόντο. Ἡ ἀγάπη εἶναι μία ὀδυνηρή παραίτηση ἀπό πράγματα πού, ἴσως δικαιωματικά, μᾶς ἀνήκουν, χρόνος, ἄνεση, ἀσχολίες, χρήμα καί ἄλλα. Ἐκεῖνο πού βαρύνει στήν ποιότητα τῆς συμπεριφορᾶς μας εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὡς εἰκόνα Θεοῦ, πέρα ἀπό γεωγραφικές καί ἐθνικές συναρτήσεις, πάνω ἀπό θρησκευτικούς διαχωρισμούς καί κοινωνικές προκαταλήψεις. Τό κομβικό ἐρώτημα δέν εἶναι ποῖος εἶναι ὁ ἄγνωστος καί ἀνώνυμος πησιόν, ἀλλῆ πῶς θά γίνουμε πησιόν γιά αὐτούς πού χρειάζονται τή βοήθειά μας· καί αὐτοί εἶναι πολλοί. Εἶναι πολλοί καί ἐμεῖς, θά πρέπει νά τό παραδεχθοῦμε, εἴμαστε «μικροί», «ῥιγοστοί» καί ἀνεπαρκεῖς, γιά νά ἐξοφλήσουμε τό χρέος τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτό, ἄς ταπεινωμαστε ἐν μετανοίᾳ γιά τήν ἀνεπάρκειά μας.

Τό προσπέραςμα τῆς ἀδιαφορίας

Ἡ ἀδιάφορη στάση τοῦ ἱερέα καί τοῦ ῥευίτη ἀπέναντι στόν πηηγμένο συ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 25-37)

Τό πρόσωπο τοῦ πλησίον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καί λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζῶν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὅρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. Ὁ δέ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλῆμ εἰς Τερχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσον· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτόν ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρήλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐσπλαγγίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος, ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

νάνθρωπο εἶναι μιά κριτικὴ στό ἦθος πολλῶν θρησκευόμενων ἀνθρώπων. Πολλῶν ἀπὸ ἐμᾶς πού, ἐνῶ θεωροῦμε τὴν πίστη στὸν Θεὸ ἱερὴ ὑπόθεση, στὴν καθημερινότητά μας προσπερνᾶμε μὲ ἀδιαφορία τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀρχίζει ἡ πνευματικὴ μας φθορά.

Ἡ ὀργάνωση καὶ οἱ ρυθμοὶ τῆς ζωῆς μας, τὰ πυκνὰ προγράμματα καὶ οἱ πολλοὶ καὶ ποικίλοι ἀσχολίτες μας εἶναι τέτοια καὶ τόσα, πού ἐξανεμίζουν καὶ ἐξασθενοῦν τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ αὐτοὺς πού μᾶς ἔχουν ἀνάγκη. Οἱ ἀφορμὲς καὶ οἱ προφάσεις εἶναι πολλοὶ καὶ εὐλογοφανεῖς, ὅπως ὑπαίνισσονται οἱ ἐρμηνευτὲς τῆς παραβολῆς. Ὁ φόβος, ἡ ἀνασφάλεια καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτοπροστασίας ἀπὸ ἐνδεχόμενο κίνδυνο ἢ ἀπειλὴ συντελοῦν ἀναπόφευκτα στὴν παράλειψη τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ καὶ ἡ προσκόλλησις στὸν τύπο, πού συχνὰ ἐπικαλύπτει τὴν οὐσία πολλῶν πραγμάτων, συμπνίγει τὴν αὐθόρμητη ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης. Πολλοὶ φορές ἰσχυριζόμαστε ὅτι θέλουμε ἢ θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ, ἀλλὰ νομίζουμε ὅτι δέν πρέπει, γιατί ἴσως νὰ παρεξηγηθοῦμε. Ἀκόμη, τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ οἱ ἀσχολίτες μας, τὰ ἐπαγγελματικά μας καθήκοντα καὶ οἱ προσωπικὲς μας προτεραιότητες στέκονται, κάποτε, ἐμπόδια στό νὰ ἀφιερῶσουμε χρόνο στὴ ζωὴ μας καὶ ὥρο στὴν καρδιά μας, στό νὰ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἓνας νομικός πλησίασε τὸν Ἰησοῦ μὲ τὸν σκοπὸν νά τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, τί νά κάνω διὰ νά κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον;». Αὐτὸς δέ τοῦ εἶπε, «Εἰς τὸν νόμον τί εἶναι γραμμένον; Τί διαβάζεις;». Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, «Νά ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεὸν σου μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν σου καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου καὶ μὲ ὅλην τὴν διάνοιάν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου». «Ὅρθά ἀποκρίθηκες», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «κάνε αὐτὸ καὶ θά ζήσῃς». Ἐκεῖνος ὁμως ἤθελε νά δικαιώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου;». Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε, «Κάποιος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Ἱεριχώ καὶ ἔπεσε σέ λπστάς, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν ἐτραυμάτισαν, ἔφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον. Κατὰ σύμπτωσιν ἓνας ἱερεὺς κατέβαινε εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον ἀλλ' ὅταν τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος. Ὅμοίως καὶ ἓνας Λευῖτης, ὅταν ἔφθασε εἰς τὸν τόπον καὶ τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος. Ἕνας ὁμως Σαμαρεῖτης, ἐνῶ ἐβάδιζε, ἔφθασε κοντά του καὶ ὅταν τὸν εἶδε, τὸν σπλαγχνίσθηκε. Τὸν ἐπλησίασε, ἔδεσε τὰ τραύματά του, ἀφοῦ τὰ ἄλειψε μὲ λάδι καὶ κρασί, τὸν ἀνέβασε εἰς τὸ δικό του ζῶον καὶ τὸν ἔφερε εἰς ἓνα ξενοδοχεῖον καὶ τὸν περιποιήθηκε. Ὅταν ἔφυγε, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἔβγαλε δύο δηνάρια καὶ τὰ ἔδωκε εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ τοῦ εἶπε, “Περιποιήσου τον καὶ ὅ,τι δῆποτε δαπανήσῃς ἐπὶ πλέον, ἐγὼ θά σοῦ τὸ ἀποδώσω ὅταν ἐπιστρέψω”. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ποιὸς σοῦ φαίνεται ὅτι ἔγινε πλησίον εἰς ἐκεῖνον πού ἔπεσε εἰς τοὺς λπστάς;». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «Αὐτὸς πού τοῦ ἔδειξε τὴν εὐσπλαγχνίαν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Πῆγαινε καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σταθοῦμε κοντά καὶ δίπλα στὸν ἄλλον. Ἡ συναισθηματικὴ ἀπάθεια καὶ ἡ ἠθικὴ ἀναληγσία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου εἶναι πλεόν κραυγαλιές, ἀποτελέσμα καὶ σύμπτωμα τῆς τραγικῆς ἀδιαφορίας του. Ἀπορροφημένος, λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἄγχος καὶ τὴν προσπάθεια νά ικανοποιήσῃ τίς ἀτομικὲς καὶ ἰδιοτελεῖς του ἀνάγκες, προσπερνᾷ τὴν εὐαισθησία καὶ τὴν ἀνθρωπιά. Ἐπιδιώκει μόνον τὸ χρῆσιμο καὶ τὸ ὠφέλιμο. Δέν διακρίνει ποιὸ εἶναι τὸ πηλαστὸ καὶ ποιὸ τὸ νόθο, ποιὸ τὸ σαθρὸ καὶ ἐφήμερο καὶ ποιὸ τὸ γνήσιο στοιχεῖο τῆς ζωῆς. Μέσα στό τέλημα τῆς ἀδιαφορίας του, συμβάλλει στὴν ἐπικίνδυνη προσαρμογὴ τῶν σταθερῶν καὶ διαχρονικῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Δέν ἀγωνίζεται ὅσο θά ἔπρεπε γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς ἀνθρωπιᾶς, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης.

Στὴ φοβερὴ ἀδιαφορία καὶ φυγὴ τῶν πολλῶν, ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ὀφείλομε νά ἀναλαμβάνουμε τίς εὐθύνες μας, γιατί δέν εἴμαστε μόνον σέ αὐτὸ τὸν κόσμον. Ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι, ὄχι μόνον ὅταν διαπράττουμε τὸ κακό, ἀλλὰ καὶ ὅταν μὲ τὴν ἀδιαφορία, τὴν παθητικότητα καὶ τὴν οὐδετερότητα

14 Νοεμβρίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ
Φιλίππου του ἀποστόλου ἐκ τῶν ἰβ΄ (α΄ αἰ.), Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ
Παλαμᾶ († 1340), Κωνσταντίνου νεομάρτυρος τοῦ Ὑδραίου († 1800).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Νοεμβρίου, Τά εισόδια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28.

μας, ἀφήνουμε τοὺς ἄλλους νά τό διαπράξουν. Ἡ ἀδιαφορία φυγαδεύει τήν ἀγάπη γιά τοὺς ἄλλους καί διαστρέφει τήν ἀνθρωπιά σέ κυνική ἀπανθρωπιά καί σκληροκαρδία.

Ἄγαπτοί ἀδελφοί, ὅπου ἀγάπη, ἐκεῖ θυσίες καί κόποι. Ἐκεῖ ψυχική καί πνευματική γενναιότητα καί μόνο τότε μπορεῖ κάποιος νά εἶναι βέβαιος ὅτι συνάντησε τόν Θεό, γιατί πρῶτα συνάντησε, ἐνδιαφέρθηκε, πρόσφερε καί ἀγάπησε τήν εἰκόνα Του, τόν ἀνθρωπο. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ν. Κ.

Ἀπό τίς νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΥ, ὁμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Μιά ἐκσυγχρονιστική ἐρμηνευτική προσέγγιση

- Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «**Ὡρα 11 πρωινή**» (ἐκκλ/κά θέματα) στίς 11:00
2) «**Γνωριμία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη**», στίς 16:00
3) «**Τή μουσική τῶν ἀγγέλων**» (Βυζαντινή μουσική) στίς 17:00
4) «**Τήν ἱστορία μας**» στίς 21:30
5) «**Ραδιοφωνική Βιβλιοθήκη τοῦ 89,5**» (ἀνάγνωση πατερικῶν, ἱστορικῶν καί λογοτεχνικῶν κειμένων) στίς 23:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀτικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λειτουργός - Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευθυντής, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr